

מדינות מער הנילוס

בראס-סודאר. "נעדר" פירושו נהרג, כי רק לעיתים רחוקות הוציאו המצרים את גופות חלליהם.
 "די במילחמה" אמר באקר. "מספיק".

אנדרטה לניבוח

א ידו המיזרונים יכלו לדבר, אומר הקפטן של היאכטה. "היה להם הרבה מה לספר. שום גבר עוד לא היה כאן עם אשתו!"
 היאכטה היא סירת-מנוע גדולה, עם קא-בינה לעשרה איש. סיפון בחרטום ובר-כתיים. היא — או שכמותה — ידועה היטב מן הסרטים המצריים. היא מופיעה תמיד כסמל השחיתות של בניה-טובים. המצפפים על מצוקת העם.
 אנחנו מתקבלים כאילו היה כל אחד מאיתנו באשא. ארבעה מלצרים במדים עומדים ליד סירים מצוחצחים, השולחן בקאבינה עמוס כל טוב. אפשר להתחיל מייד לאכול. חבל שכבר אכלנו את ארו-חתי-הבוקר הדשנה (והמשימה) במנה האוס.
 ("אם השלום יתממה", אמר אחד ה-עיתונאים. "נהיה שמנים ביום בואו כמו חזירים.")

כאן, לרגלי מלון מרידיאן החדש, מת-גלה המראה המוכר של קאהיר — שורת בנייני-הפאר שלאורך הנהר, הגשרים הר-גדולים, לפני, בגזירה ("האי"), אי-הנילוס שבמרכז קאהיר) מודקר בורג-אל-קאהירה, המיגדל המיזרחי היפהפה.

לפי הסיפור הידוע, הוא משמש מוכרת לסוכנות-הביון האמריקאית. הסי-אי-אי הציע למוחמד נגיב, אחרי המהפכה, שוחד של חמישה מיליון דולאר. נגיב סיפר על כך לגמאל עבד-אל-נאצר, ונאצר אמר לנגיב: "קח את הכסף, ונשתמש בו כדי להקים משהו לעם המצרי, משהו שיוזכר בכל יום את הניבוחות של סוכנות-הביון." ואכן, זהו כיום אחד התמרוקים האופיי-

ה"בוקה" - מיכרשיית מצרית שמה עלי-כני הנילוס

ע יד הרום אחד שהתגשם. אנו שטים על הנילוס. הקבוצה הרא-שונה של ישראלים וישראליות, מאז קום המדינה.
 איך מרגיש ישראלי, כאשר הוא עומד בחרטום של היאכטה, ורואה את מי היאור תחתיו?

הנילוס הוא מצרים. מצרים היא הני-לוס. הנילוס הוא עמוד-השדרה של ה-ארץ, עורק-החיים שלה, ליבה, נישמתה. הנילוס הניצחי הוא מקור הסבלנות הא-דתית של העם הזה, מקור הפאטאליזם שלו. אמונתו שמה שהיה במשך 6000

מאת

אורי אבנרי

השנים האחרונות הוא שיהיה ב-6000 ה-שנים הבאות.
 השמש זורחת, המים שקטים-שקטים, ב-שתי הגדות חולפים על פנינו בנייני-הפאר של בירת אפריקה, והלב מזמר. אין ביטוי אחר. הנילוס השקט.

הגיס נהרג

ב דרך אל מלון מרידיאן הצרפתי, העומד ממש בתוך הנילוס, נכנסנו לשיחה עם נהג המונית, צעיר בעל חזות דרומית, אולי סודאני.
 הוא פתח בה. "אתה ישראלי?" שאל אותי, בשמעו את שיתתי. כאשר השבתי בחיוב, זרחו פניו והוא אמר "שלום".
 ביום ה-15 שלנו בקאהיר אנחנו כבר רגילים לזה. באקר סיפר לנו כי היה סמל בצבא, מפעיל ראדאר. במילחמה היתה יחידתו בעיר סואץ. בדיוק לפני כיתור העיר, הוצאה היחידה ממנה. גיסו נעדר